

ΟΙ ΔΟΥΛΕΣ

του Jean Genet

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Ο Ζαν Ζενέ (1910-1986) ακολουθήθηκε από τη φήμη του «καταραμένου» εξαιτίας της σκανδαλώδους και ρομαντικής του ζωής. Έτσι, είδε το θέατρο σαν τον παραμορφωτικό καθρέφτη της σύγχρονης κοινωνίας, που θεωρείται ο μοναδικός αίτιος για τη δυστυχία του κόσμου. Θέματα των έργων του είναι οι σκοτεινοί τόποι της ανήθικης ζωής, της εκπόρνευσης, των μεταναστών και των υπηρετών (όπως συμβαίνει στις Δούλες), των φυλετικών διακρίσεων και των θυμάτων της αποικιοκρατίας. Το μεγαλύτερο μέρος των ηρώων του επαναστατεί ενάντια στις κοινωνικές συμβάσεις και προσπαθεί να αποδείξει ότι η αλλαγή είναι ένα απαραίτητο πέρασμα για την απόκτηση της ηθικής και ψυχολογικής ολοκλήρωσης.

ΤΟ ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΕΡΓΟ

Το μεγάλο μονόπρακτο *Οι Δούλες* εκφράζει την ηδονή της ψυχικής αλληλοεξόντωσης. Κάθε φορά, όπως συμβαίνει και λίγο πριν την έναρξη του έργου, οι δυο υπηρέτριες περιμένουν υπομονετικά να φύγει η οικοδέσποινα προκειμένου να παίξουν θέατρο: ζωντανεύουν το φανταστικό παιχνίδι της δουλοπρέπειας και της τελικής εξέγερσης εναντίον της. Κρατούν τότε η μία και τότε η άλλη τον ρόλο της κυρίας, ενώ ο δεύτερος ρόλος είναι αυτός της υπηρέτριας, η οποία μάλιστα συμβαίνει να βαφτίζεται με το όνομα της άλλης αδερφής (εκείνης που αναπαριστά την κυρία). Βγάζουν απ' τις ντουλάπες και φορούν φορέματά της κυρίας, τις γούνες της, ενώ ταυτόχρονα θέτουν σε εφαρμογή το σχέδιο να τη δηλητηριάσουν και να απαλλαγούν οριστικά από εκείνη. Το μυαλό τους δουλεύει σαν σατανική μηχανή απ' την ψυχική τους διαστροφή. Αλληλοδιαβάλλονται και αλληλοβασανίζονται, εκφράζοντας ακραία συναισθήματα «μίσους – αγάπης» που τους προκαλεί ο αντικατοπτρισμός της μιας στην άλλη.

Και ξαφνικά, η Κυρία επιστρέφει...

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΟ ΕΡΓΟ

Στις 2 Φεβρουαρίου 1933 οι δύο αδελφές Παπέν, η 28χρονη Κριστίν και η 22χρονη Λέα, σε μια μικρή επαρχιακή πόλη της Γαλλίας, όπου εργάζονται ως υπηρέτριες στην οικία ενός δικηγόρου, δολοφονούν με άγριο τρόπο τη μητέρα και την κόρη του εργοδότη (έχοντας παραμορφώσει με σφυρί και μαχαίρι τα πρόσωπά τους και έχοντας βγάλει και τα μάτια από αυτά). Οι «διαβολικές» γυναίκες, όπως τις χαρακτήρισε η κοινωνία, φαινόταν ως τότε να προσφέρουν ταπεινά τις υπηρεσίες τους στο σπίτι και να έχουν καλή αποδοχή και φροντίδα από τους εργοδότες τους. Μετά το ειδεχθές έγκλημα, το οποίο μέχρι και σήμερα καταγράφεται ως το πιο σοκαριστικό στον γαλλικό Τύπο, περιμέναν γυμνές σ' ένα μονό κρεβάτι της σοφίτας, ήσυχες, τη σύλληψή τους από τις Αρχές. Στο δικαστήριο που ακολούθησε κρίθηκαν ένοχες, καθώς δεν έπεισαν οι δικαιολογίες τους ότι όλο αυτό ξεκίνησε με την κατηγορία της κόρης εναντίον των δύο υπηρετριών ότι εκείνες χάλασαν το ηλεκτρικό σίδερο. Η Κριστίν καταδικάστηκε σε θάνατο, ως υποκινήτρια των φόνων, ενώ η Λέα σε 10 χρόνια φυλάκιση, ωστόσο πέθανε σε ψυχιατρικό ίδρυμα, 4 χρόνια μετά τα εγκλήματα.

Βιβλιογραφία:

- Έσσλιν, Μ. (Επιμ.). (1996). *Το Θέατρο του Παραλόγου*. Αθήνα: Δωδώνη.
Λυγίζος, Μ. (1987). *Τομή στο σύγχρονο θέατρο*. Αθήνα: Δωδώνη.
Μποζίτζιο, Π. (2010). *Ιστορία του Θεάτρου*. Αθήνα: Αιγόκερως.
Odell, R. & Donnelly, P. (2016). *The Mammoth Book of More Bizarre Crimes*. Philadelphia, PA: Running Press Book Publishers.

ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ
ΤΗΣ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗΣ

Μετάφραση:
Οδυσσέας Ελύτης

Σκηνοθεσία:
Χρήστος Θεοχαρόπουλος

Παίζουν (με σειρά εμφάνισης):
Αθηνά Κιουρτίδου: **Κλαίρη**
Μερόπη Πανταζίδου: **Σολάνζ**
Κατερίνα Ρουσούνελου: **Κλαίρη**
Κατερίνα Μίχα: **Σολάνζ**
Μαρία Κωτούλια: **Κλαίρη**
Λίνα Γιαννοπούλου: **Σολάνζ**
Λεόντιος Χαβιάρας: **Κυρία**
Αντώνης Χατζηζήσης: **Κυρία**
Πάυλος Δρακούλης: **Κυρία**

Φωτισμοί:
Νίκος Θεοχαρόπουλος

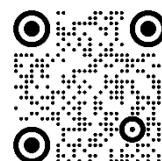
Καλλιτεχνική Διεύθυνση:
Λάμπρος Γιώτης

Διάρκεια παράστασης:
90'

2021-2022

Από τη θεατρική ομάδα
Όμικρον

Πληροφορίες
σχετικά με τα θεατρικά
εργαστήρια που λειτουργούν
στον «Παλμό» μπορείτε να βρείτε
σαρώνοντας στο κινητό σας τον
παρακάτω κωδικό

ή πληκτρολογώντας
την παρακάτω διεύθυνση:
www.palmos.info

